

Hoc repugnat enti necessario & ab intrinseco & ex se habenti esse. Probat hoc porro duabus rationibus: (1.) ab inconvenienti, quod inde proficiscitur: Sic enim, pergit ille, vel non repugnet dari multa entia ab intrinseco necessaria; vel quodcunque ens habens limitatam perfectionem, vel quasi partem entis, potest à primo ente manare, vel quia tale ens non esset summè perfectum, quod verà & non repugnante conceptione possit concipi ut impossibile. (2.) quasi à priori: Per non repugnantiam, vel negationem omnis causæ; vel rationis, ob quam necessitas essendi, ut sic potius limitetur ad hoc genus perfectionis, quàm ad aliud, & ad hunc gradum, quàm ad meliorem.

Th. XIV. Deinde pro eodem Dei attributo etiam ex oppositione sic argumentamur: Aut in Deo dantur omnes perfectiones possibiles sine terminabilitate, aut non dantur. Si prius est & dantur: Habemus quod volumus. Perfectionum enim omnium possibilium complexum cum adjunctâ interminabilitate sive negatione finis aut termini infinitatem hîc appellamus. Sin verò posterius & non dantur dicto modo in Deo, carebit Deus aliquâ aut etiam pluribus perfectionibus, & sic virtutes & perfectiones ejus habebunt certos limites & consequenter erunt finite. Si perfectiones Dei sunt finite, etiam ejus essentia est finita, atque ita Deus est Ens finitum. Quod absurdorum absurdissimum est, & nihil aliud, quàm Deum facere non Deum. Quod uberius diducendi in conspectu publico forsân à Doctissimis Dominis Opponentibus nobis dabitur occasio. Posterius itaque quoniam sine manifesta contradictione stare non potest, prius, quod videlicet Deus sit infinitus, necessariò concedendum erit.

Quæ contra hocce Dei attributum Impius Vorstius objicit & alii nonnulli, resoluta sunt passim ab Autoribus. Vide Becanum & Albertum Grauerum in Quest. illustribus Quest. VI. pag. 28. 29. seqq.

DEO infinito
infinita sit Laus & Gloria,
in infinita seculorum secula.

